

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. H.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5189/DS/2015, JID: 166507/2015/KUUK/KN, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 5. 2019, č. j. 42 A 7/2016 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Teplice (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 10. 2015, č. j. MgMT-SČ 056145/PŘ/1676/2015/Ku, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 2. 5. 2015 ve 13:16 hod. jel jako řidič vozidlem tov. značky BMW, reg. značky X po pozemní komunikaci v obci Lahošť – ulice Teplická v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod., rychlostí 61 km/hod. (po odečtení nejvyšší přípustné odchylky měřícího zařízení min. 58 km/hod.), tedy rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 8 km/hod. Tímto jednáním žalobce porušil ustanovení § 18 odst. 4

zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Správní orgán prvního stupně za tento přestupek žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a dále mu podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb. uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal pochybení žalovaného v důsledku neposkytnutí informací o osobě oprávněné rozhodovat o podaném odvolání, a to i přesto, že zástupce žalobce o tuto informaci žádal. Žalobce dále uvedl, že s doplněním důvodů svého odvolání vyčkával s ohledem na možné uplatnění námítky podjatosti vůči oprávněné úřední osobě.

[3] Další vada, pro kterou je třeba rozhodnutí žalovaného podle žalobce zrušit, spočívá v neuvedení konkrétní formy zavinění ve výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně, a není tak zcela zřejmé, zda byl přestupek spáchán úmyslně či z nedbalosti. To je podle žalobce v rozporu s ustanovením § 77 zákona o přestupcích. Rovněž žalobce namítal nesrozumitelnost výroku ve vymezení místa spáchání přestupku, kdy orgán prvního stupně použil k označení název obce a ulice, nikoliv však čísla popisného, orientačního či směru jízdy. K tomu žalobce dodává, že není možné zcela určitě dokázat, že k přestupku vůbec došlo, neboť oba konce ulice Teplické, jejíž úsek měří přibližně 500 metrů, se nacházejí mimo obec Lahošť a neplatí zde již nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Další vadou výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně je podle žalobce absence bodového postihu, coby sankce za spáchaný přestupek.

[4] Žalobce dále namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze měřicího laserového zařízení, jelikož dle Českého metrologického ústavu se musí na výstupním záznamu z měření nacházet záměrný kříž na vozidle, což se nestalo, a žalobce byl tedy shledán vinným na základě chybného měření. Dále žalobce poukázal na nepřípustnost důkazního prostředku - úředního záznamu z měření, o které opřel správní orgán prvního stupně své rozhodnutí, a nezákonnost důkazního prostředku získaného z radarového měření, neboť bylo provedeno příslušníky Městské policie Košťany, kteří dle žalobce neměli oprávnění měřit rychlost na území obce Lahošť.

[5] Žalobce považuje rozhodnutí orgánu prvního stupně za nesrozumitelné z důvodu absence skutkové kvalifikace ve výroku a neprokázání zavinění žalobce v odůvodnění rozhodnutí. Dále jde podle žalobce o rozhodnutí nepřezkoumatelná, jelikož z nich není patrné, jaká úprava rychlosti platila v místě měření a na základě jakých úvah orgán prvního stupně došel k závěru, že byl přestupek spáchán v ulici Teplická v obci Lahošť.

[6] Krajský soud v Ústí nad Labem v záhlaví citovaným rozsudkem žalobu zamítl. Ve vztahu k námitce žalobce týkající se neoznámení totožnosti oprávněné úřední osoby, která bude ve věci rozhodovat, shledal krajský soud pochybení obou správních orgánů a

pokračování

dal žalobci za pravdu. Dle krajského soudu se žalovaný na základě zákonného znění § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nemohl zprostit zasláním odkazu na oficiální webové stránky se seznamem všech osob, které zajišťují rozhodování na úseku dopravních přestupků. Krajský soud se nicméně přiklonil k názoru, že zmíněná vada nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nedošlo k žádnému poškození procesních práv žalobce.

[7] Krajský soud se dále s námitkou překročení pravomocí zasahujících policistů vypořádal dle dikce § 79a zákona o silničním provozu, z kterého vyplývá, že obecní policie je oprávněna měřit rychlost vozidel a § 3a zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, dle kterého může obecní policie jedné obce vykonávat činnost na území obce druhé v rámci jednoho vyššího samosprávného celku, a to na základě veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi obcemi. Krajský soud v rámci dokazování přednesl smlouvu ze dne 28. 3. 2013 uzavřenou mezi obcí Lahošť a městem Košťany.

[8] Jako nedůvodnou vyhodnotil krajský soud rovněž námitku věrohodnosti zjištěného důkazu v podobě úředního záznamu. Krajský soud uvedl, že správní orgány skutkový stav zjistily na základě dostatečného množství podkladů, které nebyly ve vzájemném rozporu, tj. shromáždily tolik důkazních prostředků, kolik bylo třeba k tomu, aby byly okolnosti spáchání přestupku postaveny najisto. Nevycházely přitom pouze z úředního záznamu, ale i z dalších podkladů. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce nezákonnosti dokazování, neboť měření strážníky obecní policie bylo provedeno v souladu se zákonem.

[9] Krajský soud nepřijal ani námitku nedostatečně vymezeného místa spáchání přestupku. Konstatuje, že správní orgán prvního stupně sice mohl ve výroku označit místo přesněji, avšak s ohledem na charakter přestupku, a to překročení nejvyšší povolené rychlosti, není možné určit místo spáchání přestupku „na metr“ přesně. Ve výroku rozhodnutí je dále specifikováno datum a čas, je tedy vyloučeno, aby byl žalobce poškozen pro tentýž skutek vícekrát. Soud dále odmítl argumentaci žalobce, že ulice Teplická pokračuje oblastí mimo „obec“, vymezenou dle zákona o provozu na pozemních komunikacích, ač dle jiných právních předpisů jde stále o „obec“, a to s poukazem na skutečnost, že celé správní řízení se posuzuje dle zákona o provozu na pozemních komunikacích a začátek i konec „obce“ podle tohoto zákona je vyznačen příslušnými dopravními značkami a platí zde, pokud není stanoveno jinak, nejvyšší povolená rychlost 50 km/h.

[10] Krajský soud dále nepřisvědčil námitce žalobce týkající se neuvedení skutkové kvalifikace. Konstatoval, že výroková část rozhodnutí orgánu prvního stupně naplňuje všechny znaky skutkové podstaty protiprávního jednání, a lze tedy jednoznačně dovodit, kterého přestupku se žalobce dopustil. V souvislosti s tím krajský soud zastává názor, že správní orgán nemá povinnost ve výroku rozhodnutí o přestupku uvádět bodový postih. Dle krajského soudu není ani podstatnou vadou, že napadené rozhodnutí neobsahuje formu zavinění, neboť ze znění skutkové podstaty nevyplývá, že k odpovědnosti za

spáchání přestupku je třeba úmyslného zavinění. V tomto případě postačí zavinění z nedbalosti.

[11] K námitce žalobce týkající se chybně provedeného měření krajský soud uvedl, že závěry správních orgánů mají oporu v nashromážděných důkazních prostředcích a rozhodování proběhlo na základě věrohodných důkazů, které nebyly žalobcem v rámci správního řízení nijak rozporovány. K námitce vznesené v žalobě provedl krajský soud dokazování a s ohledem na vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 13. 3. 2019 dospěl k závěru, že způsob provedení měření nemohl ovlivnit jeho přesnost.

[12] Krajský soud shledal jako nedůvodnou námitku žalobce, která se týkala toho, že není vyloučeno, zda v době spáchání přestupku nebylo omezení rychlosti v obci Lahošť upraveno odlišně od obecné úpravy. Z vyjádření Magistrátu města Teplice, odboru dopravy a Správy a údržby silnic Ústeckého kraje, příspěvkové organizace, jako subjektů, které mají v kompetenci dopravní značení, vyplynulo, že v době spáchání přestupku platila v obci Lahošť v ulici Teplická obecná úprava omezení rychlosti v obci, tedy 50 km/h.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[13] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž stejně jako v žalobě namítal pochybení správních orgánů v otázce specifikace formy zavinění, tedy zda šlo o úmysl nebo nedbalost. Dále stěžovatel uvádí, že správní orgány nevyslovily, zda se vůbec jednalo o zaviněný přestupek, a to nejen ve výroku, ale ani v odůvodnění napadených rozhodnutí.

[14] Další kasační námitkou, kterou stěžovatel uvedl i v žalobě, je pochybení žalovaného, který v rozporu s § 15 odst. 4 správního řádu neposkytl stěžovateli informaci o úředních osobách, oprávněných rozhodovat o odvolání. Krajský soud ve svém rozhodnutí uvedl, že stěžovatel v žalobě neuvádí konkrétní důvody podjatosti, což stěžovatel považuje za irelevantní, neboť po vydání napadeného rozhodnutí bylo řízení doručení pravomocně skončeno a není možné uplatnit námitku podjatosti. Dále stěžovatel v reakci na úvahy krajského soudu, dle kterých mohl v žalobě uvést důvod podjatosti, uvádí, že tento závěr je pro něj překvapivý, neboť mu tato procesní povinnost nebyla známá. Dodává, že pokud by býval byl krajským soudem poučen a vyzván k doplnění žaloby o konkrétní důvody podjatosti úřední osoby, byl by namítal předpojatost vůči svému zmocněnci. Stěžovatel má za to, že pochybení žalovaného představuje podstatnou vadu řízení a má rovněž ústavněprávní přesah.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá nesprávný postup při měření rychlosti. Stěžovatel nezákonnost spatřuje v neprokázání oprávnění příslušníků Městské policie Košťany k měření rychlosti na území obce Lahošť, s poukazem na skutečnost, že veřejnoprávní smlouva uzavřená mezi obcemi Lahošť a Košťany by takové oprávnění prokázala, nicméně dle stěžovatele nebyla obsahem správního spisu. K provedení jako důkazu právě této veřejnoprávní smlouvy krajským soudem, stěžovatel namítá, že se

pokračování

otázkou nezabývaly správní orgány, a jejich rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Co se týče samotného provedení důkazu krajským soudem, je stěžovatel toho názoru, že se jedná o nerespektování kasačního principu a nahrazení činnosti správních orgánů, a takové dokazování bylo tudíž nepřípustné.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti k námitce neupřesnění otázky zavinění uvedl, že zákon účinný v době rozhodování o přestupku nepožaduje bližší specifikaci formy zavinění a výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak splňuje všechny zákonné podmínky. Své tvrzení žalovaný dokládá odkazem na § 3 a § 4 zákona o přestupcích. Dále zmiňuje rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, dle kterého „[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují.“ K tomu žalovaný dodává, že z výroku rozhodnutí správního orgánu jednoznačně plyne, které protiprávní jednání je stěžovateli kladeno za vinu, a že toto jednání není zaměnitelné s jiným. Žalovaný má dále za to, že námitka žalobce není pro posouzení věci rozhodující, neboť o tom, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal, není pochyb.

[17] K námitce neposkytnutí informací o oprávněných úředních osobách žalovaný uvádí, že argument stěžovatele považuje za účelový, neboť pokud by byl v důsledku nesdělení totožnosti úřední osoby zkrácen na svých právech, musel by uvést konkrétní důvody, jakým způsobem byla jeho práva zkrácena, včetně eventálních následků.

[18] Ohledně námítky oprávnění Městské policie Košťany měřit rychlost na území obce Lahošť uvádí žalovaný, že se neztotožňuje s tvrzením stěžovatele o tom, že se správní orgány otázkou vůbec nezabývaly. Žalovaný odkazuje na své rozhodnutí, kde na str. 4 jasně uvádí, že je mu z úřední činnosti známo, že Městská policie Košťany dohlíží na měření rychlosti jízdy vozidel v obci Lahošť. Nadto žalovaný souhlasí s krajským soudem, který v odůvodnění připomenul, že předmětná veřejnoprávní smlouva je veřejně dostupná na internetových stránkách města Košťany a žádost o prodloužení měřících míst na rok 2015 je součástí správního spisu. Žalovaný považuje námitku stěžovatele o nepřípustnosti provedení veřejnoprávní smlouvy coby důkazu za zcela irelevantní, a to s odkazem na § 52 odst. 1 s. ř. s.

III. Posouzení kasační stížnosti

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou stěžovatele ohledně absence specifikace formy zavinění v napadeném rozhodnutí a neuvedení odůvodnění toho, zda se vůbec jednalo o zaviněné jednání. V tomto Nejvyšší správní soud odkazuje na své dřívější rozhodnutí ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017 - 38. Jednalo se o situaci zcela obdobnou se situací posuzovanou v nyní rozhodované věci a soud ke shodné námitce stěžovatele v bodech 25 a 26 uvedl následující: „*V dané věci není pochyb o tom, že správní orgán prvního stupně pochybil, neboť formu zavinění ve výrokové části neuvedl. Ani v odůvodnění svého rozhodnutí se k formě zavinění výslovně nevyjádřil. Žalovaný toto pochybení v odvolacím řízení nenapravil. Zbývá posoudit, zda tato vada způsobuje nezákonnost napadených správních rozhodnutí. Krajský soud dovodil, že nikoli, protože s ohledem na znění zákona je zřejmé, že stěžovatel spáchal přestupek minimálně z nedbalosti (pro daný přestupek zákon o silničním provozu nevyžaduje úmyslné zavinění). Konkrétně pak uvedl, že v dané věci se jednalo o nedbalost vědomou, neboť stěžovatel je držitelem řidičského oprávnění již od roku 1976 a musel tak vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, on však bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že jej neporuší či neohrozí [srov. § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích]. Tento dílčí závěr krajského soudu lze aprobovat. Absence rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí neměla v nyní posuzovaném případě vliv ani na výši uložené sankce ve formě pokuty. Tu totiž správní orgán prvního stupně uložil při dolní hranici zákonného rozpětí ve výši 1 800 Kč (sazba u daného přestupku činí 1 500 Kč až 2 500 Kč). Mírné zvýšení výměry pokuty (tedy o 300 Kč nad spodní hranici) odůvodnil tím, že ke spáchání přestupku došlo na frekventované ulici v obci, nadto v době, kdy je zde zvýšená hustota provozu. Tyto okolnosti zvýšily závažnost spáchaného přestupku. Ve prospěch obviněného naopak hovořilo to, že ačkoli zákon o silničním provozu v minulosti porušil již několikrát, jednalo se o přestupky staršího data, v roce 2013 a 2014 byl bez záznamu. Stěžovateli tedy nebyla forma zavinění přičtena k tíži, tato skutečnost nevyplývá z prvostupňového rozhodnutí ani implicitně.*“ I v nyní posuzované věci se správní orgány výslovně nezabývaly otázkou formy zavinění u přestupku spáchaného stěžovatelem ani ve výroku ani v odůvodnění svých rozhodnutí. To sice představuje určité pochybení, v posuzované věci však nemohlo vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Z § 3 zákona o přestupcích vyplývá, že zavinění stěžovatele bylo přinejmenším ve formě nedbalosti, přičemž obdobně jako v citovaném rozsudku nemohla mít absence stanovení konkrétní formy zavinění (nedbalost vědomá či nevědomá) vliv na rozhodnutí, a to ani na výši trestu, neboť výše pokuty byla stanovena na samé spodní hranici zákonné sazby uvedené v § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, a to přesto, že v případě stěžovatele existovala řada přitěžujících okolností (recidiva, místo spáchání přestupku v blízkosti křižovatky a přechodu pro chodce). Z toho vyplývá, že správní orgány přistoupily k potrestání stěžovatele s nejvyšší možnou mírností a ani v případě zjištění nejnižší v úvahu připadající formy zavinění (nevědomá nedbalost) by nebylo možné stěžovateli uložit nižší trest. Posouzení věci krajským soudem proto ob stojí a tato námitka stěžovatele je nedůvodná.

pokračování

[22] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou neposkytnutí informací o oprávněných úředních osobách. Dle § 15 odst. 4 věty první správního řádu se *o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje*. Dne 2. 11. 2015 bylo stěžovatelem prostřednictvím jeho zmocněnce zasláno správnímu orgánu prvního stupně blanketní odvolání spolu se žádostí adresovanou žalovanému o sdělení totožnosti oprávněné úřední osoby, která bude ve věci odvolání rozhodovat. Stěžovatel tak postupoval, aby případně mohl proti konkrétní úřední osobě uplatnit námitku podjatosti. Ohledně této žádosti zůstal žalovaný nečinný. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že pokud stěžovatel nebyl přes svou žádost informován, kdo konkrétně je v dané věci oprávněnou úřední osobou, jde o procesní pochybení žalovaného.

[23] Otázkou neposkytnutí informace o totožnosti konkrétní úřední osoby a vlivu tohoto procesního pochybení na zákonnost následně vydaného rozhodnutí se však již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval (a to zejména ke kasačním námitkám stěžovatelů zastoupených týměž právním zástupcem jako v nyní projednávané věci). Z takto ustálené judikatury vyplývá, že tato procesní vada nemá za následek nezákonnost rozhodnutí a nevede k nutnosti zrušit napadené rozhodnutí, pokud v důsledku takového pochybení nerozhodovala ve věci podjatá úřední osoba.

[24] V rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39, NSS uvedl: „*Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení skutečnosti, že stěžovatelce nebyla k její výslovné žádosti poskytnuta informace o oprávněných úředních osobách, které měly o jejím odvolání rozhodovat. Podle krajského soudu uvedené představovalo vadu řízení, ovšem takovou, která nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, pro kterou by muselo být dle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušeno. Posouzení krajským soudem je správné. Právo na informaci o oprávněné úřední osobě představuje důležitou součást práva na spravedlivý proces. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti tak nepochybně zatížilo správní řízení před odvolacím orgánem vadou. Nejvyšší správní soud se však ztotožnil s názorem krajského soudu, že tato vada neměla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, které by bylo třeba zrušit. Nejpozději z předmětného rozhodnutí se stěžovatelka jméno oprávněné úřední osoby dozvěděla, a mohla námitku podjatosti vůči této osobě následně uplatnit v žalobě; pokud by taková námitka byla důvodná, bylo by nepochybně třeba rozhodnutí odvolacího orgánu zrušit. V daném případě však stěžovatelka neuvádí žádné důvody podjatosti úřední osoby, takže není ani prostor k posuzování, zda by takovéto důvody k závěru o podjatosti vedly, anebo ne.*“

[25] Nejvyšší správní soud dále podotýká, že námitku stěžovatele považuje za účelovou, vzhledem k tomu, že stěžovatel v žalobě netvrdil konkrétní důvody podjatosti, a odkazuje na své dřívější rozhodnutí ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 338/2018 - 35: „*Smyslem úpravy zakotvené v § 15 odst. 4 správního řádu není podávání nedůvodných námitek podjatosti proti oprávněným úředním osobám. Porušení tohoto práva je proto třeba hodnotit s ohledem na skutečnost, zda mohlo mít za následek, že by ve věci nerozhodovala nestranná osoba. Právě pro ověření možného skutečného zásahu do stěžovatelových práv rozhodováním podjatou úřední*

osobou bylo potřeba, aby stěžovatel v žalobě uvedl důvody, pro které měla být rozhodující oprávněná úřední osoba podjatá. Pokud takové důvody neuvedl, shledává Nejvyšší správní soud, že dotčení jeho práv včasným neoznámením jejího jména je pouze hypotetické (srov. rozsudek ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44).“

[26] V posuzovaném případě nebylo povinností krajského soudu, aby poučil stěžovatele o tom, co má tvrdit v žalobě, nebo dokonce aby za něj tato tvrzení sám doplnil. Řízení o žalobě ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou a krajský soud zásadně přezkoumá rozhodnutí žalovaného pouze v rozsahu uplatněných žalobních bodů. Navíc, jak bylo výše uvedeno, zástupci stěžovatele byla výše uvedená judikatura NSS známa, neboť se jednalo (a to i v celé řadě dalších obdobných případů) o věci, v nichž stěžovatele zastupoval právě tento zástupce. Z výše uvedených důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud i tuto námitku jako nedůvodnou.

[27] Konečně i námitka ohledně měření rychlosti městskou policií na území jiné obce je nedůvodná. Není pochyb o věrohodnosti a zákonnosti důkazů zjištěných a provedených ve správním řízení a před krajským soudem. Pro vyhodnocení této námitky má klíčový význam znění § 3a odst. 1 zákona o obecní policii: *Obec nebo obce, které nezřídily obecní policii, mohou uzavřít s jinou obcí v témže vyšším územním samosprávném celku (kraji), která obecní policii zřídila, veřejnoprávní smlouvu, na jejímž základě bude obecní policie této obce vykonávat úkoly stanovené tímto nebo zvláštním zákonem na území obce nebo obcí, které obecní policii nezřídily a jsou smluvními stranami této smlouvy.* Krajský soud ve svém rozhodnutí připomenul, že zákonnost měření neplynula jen z úředního záznamu, ale byla potvrzena i dalšími důkazy, které byly provedeny krajským soudem při jednání. Jedním z těchto důkazů je veřejnoprávní smlouva uzavřená mezi obcemi Lahošť a Košťany ze dne 28. 3. 2013 spolu se žádostí o prodloužení její platnosti na rok 2015. Z uvedeného mimo jiné vyplývá oprávnění strážníků Městské policie Košťany odhalovat přestupky, udělovat pokuty v blokovém řízení a vypracovávat záznamy o přestupcích na území obce Lahošť. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s úvahou krajského soudu a považuje námitku za nedůvodnou.

[28] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že krajský soud při dokazování nepochybil, neboť provedl relevantní důkazy k doplnění skutkového stavu a dokazování k vypořádání se s námitkou podjatosti úřední osoby nebylo třeba. K porušení rovnosti stran nedošlo. K tomu lze připomenout usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS, jež se zabývá mj. otázkou postupu soudu v situaci, kdy správní orgány v rozporu s § 3 správního řádu opomenou provést skutkové zjištění potřebné pro jednoznačný závěr o určité otázce rozhodné pro rozhodnutí o vině či trestu za přestupek. V takové situaci dle rozšířeného senátu bude na krajském soudu, „*aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových*“. V nyní posuzované věci postupoval krajský soud správně zcela v intenci tohoto pokynu.

pokračování

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[29] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[30] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu